

Dimecres, després de la tamborinada nocturna, surto del balneari amb la intenció de dedicar-me, tant com puguí, a conèixer el paisatge fora vila. M'emporto pa i trago per passar la jornada i prenc camí cap a les serres del nord de la vila. Concretament, cap al turó de Santa Margarida. El dia té fredor ambiental, el meu esperit, més encara. La frescor olorosa del torrent que transito em desvetlla, però. En surt una frescor verda, barrejada del perfum suaument aspre de l'argila i el sauló. És en aquest inici del turó, un paisatge brut del nou home insolent, que l'usa amb ignorància que no admet. Roderes arreu, clivellen antics venerables camins i marges denudats. Erols de deixalles descansen sobre la molsa, la pinassa, els herbeis, els canyers, les bardisses. Metàl·liques i poliviníliques deposicions fan repulsives màcules.

Recorro fins una bona vinya activa, tot seguit del sot de Queralt, vell i bell fondal, impenetrable per l'home, no pas, però pels conills, que l'han foradat de passadores. Els oms del sot són morts, són penja-robes gegants, tenen el gest d'haver patit en l'agonia de la malura que els ha occit, diria que ha estat el sinistre fong *Ceraticysti ulmini*, el qui els ha fet la mala feina.

Petites parets seques, dessota de llurs pedres hi ha larves de pregadéus i algun cargol bover fent desdejuni, velles barraques de vinya, dipòsit d'aigua excavat al granit: biots.

He sentit o he vist la mallerenga petita, la mallarenga cuallarga, la mallerenga blava, el pigot verd fent el tabalot com sempre, el pinsà, la cadernera, el tallarol de casquet, perdiu (esgarrapalls) el gaig, i sorpresivament el sit negre, que la veritat no el feia pas per ací, i d'altres vertebrats que recordi, sols la sargantana, m'ha semblat que eren els individus que he vist de l'espècie *Podarcis hispànica*. Dessota de les pedres he trobat algun rebost d'avellanes probablement de ratolí de bosc.

La floresta presenta un conjunt d'aspecte més aviat torturat, fins i tot hi ha una vasta zona arranada, recentment pel foc. Dominen els espais amb forta empremta humana, sobretot erms, rostolls, i brolles la major part, presenten restes de vinya; d'aquesta, n'hi ha un parell de xiques, però molt ben treballades. Quan les observo semblen talment acabades d'enclenxinar pel moticultor, i les trenques i vorades pinten senyal fresc d'aixada. Hi ha tres menes de raïm, el negre sauquer, el rosat cirera i el blanc, diria que profanament, vulgar, molt a prop, però, del sot hi ha alguns ceps de moscatell; feia molts anys que no en veia en cap contrada del Montseny.

Dotzenes d'anys d'història biològica, edàfica i humana moren pausadament en el turó de Santa Margarida. He menjat figues de coll de dama i de sang de senglar, figueres que enguany, no han tingut esma de brotar, branquillons laxos i en els extrems amb fruits renocs, escassos de suc i sucre, pelluts en excés, cireres, presseguers, pomeres que han esperat, en va, empelt que no ha arribat. Ametllers també orfes anuncien el comiat no demanat. Les vinyes són plenes de nouvinguts, plantes silvestres que han iniciat l'atac, un nou espai a colonitzar, estepes bordes, estepes negres,